

HENRI GONZO (FRAN PALERMO).

EZEKEL A DALOKKAL MOST TÉNYLEG MONDOK IS VALAMIT.

A 2011 LEGVÉGÉN INDULT, KILENCTAGÚ FRAN PALERMO ÖT ÉV ALATT – KÉT ERŐS ÉS SOKSZÍNŰ LEMEZZEL – AZ EGYIK LEGNÉPSZERŰBB TÍZESÉVEKBELI ÚJ MAGYAR ZENEKARRÁ NÖTTE KI MAGÁT. A TAVALYI JUNGLEROCKOS-MEDITERRÁNPOPOS *Razzle Dazzle* UTÁN MÁRIS ITT A KÖVETKEZŐ, AZ ISMÉT ÚJ UTAKAT KERESŐ *Bonerider* MINIALBUM (LEMEZBEMUTATÓ: 11.10., AKVÁRIUM). SOK MÁS MELLETT A HAZAI SIKEREK PLAFONJÁRÓL BESZÉLGETTÜNK A FRONTEMBERREL.

INTERJÚ KOLLÁR BÁLINT. FOTÓ LÉKÓ TAMÁS.

Hogyan értékelnéd a Fran Palermo idei évét?
Nagyon sűrű és sok szempontból tanulságos évünk volt. Eddig még nem játszottunk ennyire sokat egy nyáron, szinte az összes nagy fesztiválon ott voltunk, amiből néhány nagyon jól sikerült, mások teljesen felejtethetők voltak. Először tapasztaltunk meg egy nagyon sűrű turnészakaszt. Volt hideg és meleg része is az évnek, már ami a koncerteket illeti. Viszont a zenekar sokat fejlődött az élő előadásban, nyáron már setlist nélkül játszottunk, plusz új dobosunk is van, akire nagyon lehet számítani. Tök jó csapatjáték alakult ki a bandán belül a színpadon. A dobosváltással történt egy előrelépés, én is, és a többiek is sokkal magabiztosabban játszottunk, mint korábban.

Ha visszagondolsz az elmúlt fél évtizedre, milyen elképzelésekkel vágtatok neki a startnál és azok hogyan változtak az évek során?

Az elképzelések évente alakultak és bővültek, klubkoncertekből jöttek a fesztiválok, lépcsőzetes volt a folyamat. De igazság szerint az én fejemben nem volt eltervezve, hogy akár eddig eljutunk. Főleg eleinte éreztük azt, hogy annyira rétegzene, amit csinálunk, hogy az nem lesz túl piacképes. De szerencsére úgy formálódott a generációnk ízlése, hogy abból mi mostanra jól jöttünk ki.

Veletek nagyjából egy időben indult több olyan zenekar is, amelyek mára hozták hasonlóan egymás után adják a telt házas koncerteket és életkorban is felétek konvergálnak. Te belülről

hogyan élted meg ezt a fajta generációváltást?

Ez egy érdekes folyamat volt, mert én is úgy emlékszem vissza, hogy mielőtt mi elkezdtünk volna zenélni, mindenki, akinek jártunk a koncertjére, magyarul énekelt, a Kistehéntől a Heaven Street Sevenig. Mondjuk utóbbiak pont énekeltek angolul is, de na. Inkább a magyar zene működött itthon. Eleinte éreztünk ezért egyfajta rizikót az angol nyelvvél, de mivel volt egy kis saját közönségünk – akik főleg a barátainkat jelentették –, ezért működött a dolog. Persze anno azt is furcsa volt elképzelni, hogy ha egy mostani zenekar, mint mondjuk az Ivan & The Parazol kiáll majd a húszéves jubileumán az angol dalaival, az milyen hatást kelt. De manapság már mindenki tud angolul, valószínűleg

nem lenne olyan különleges dolog. Szóval eleinte kicsit tartottunk ettől, de igazából nem foglalkoztunk vele, csak mentünk az árral.

Hogy látod ennek a színtérnek a jövőjét? Bár generációtok zenekarainál már gyakori a telt házas koncert, azért úgy tűnik, hogy van egy felső határ, amit a legtöbb hazai együttes egyelőre nem tud áttörni, egy idő után lassul a szintlépés.

Én is úgy érzem, hogy van egyfajta plafon, ami sajnos egyelőre nem tágul, mert a rádiók és a zenei sajtó nem támogatja annyira a zenekarokat, amennyire lehetne vagy tudná. Lehet, hogy ez egy pár év múlva fejlődik majd, de azt érzem, hogy ha mondjuk többet játszana minket a rádió – mostanában, amióta változtak a dolgok, már nem igazán kapunk adásidőt sehol –, az elég sokat dobna rajtunk, magasabb lenne az a bizonyos plafon. Szájhagyomány útján terjed a zenekar híre, meg az interneten, cserébe sokkal lassabban.

Több interjúban is kiemelted, hogy például a Primal Screamhez hasonlóan nektek is korszakaitok vannak. Ha az egyes lemezek mentén próbáljuk tagolni őket, hogyan jellemeznéd pár szóval az egyes időszakokat?

Eleinte az indie keveredett a folkkal meg az akusztikus hangszerekkel, aztán az első nagylemeznél (*a 2015-ös Fran Palermo – a szerk.*) az alternatív rockzene az afrohangszerelésekkel, kissé a karibi elemekkel, maracas-szal satöbbivel. Aztán a második nagylemez (*a 2016-os Razzle Dazzle – a szerk.*) vegyesebb, de már egy kicsit sajátosabb kísérlet volt. Főképp gitárriffekre épülő album lett, hirtelen nem is tudom, hogyan kategorizálnám. Próbáltunk egy-két számban a rock'n'roll felé is nyitni, az albumzáróban (*Fritz Rock – a szerk.*) a punkba is belekóstoltunk, főleg élőben jön ez elő. Amit meg most csináltunk, a *Bonerider* EP, elég vegyes, de annyira mégsem. Az intro egy instrumentális szám, csellóval, kongával, csembalóval feldobva, kicsit film- és világenés. Van még három szám, amelyeket azért szerettünk volna mindenképp felvenni, mert már próbáltuk őket a nyáron és azt éreztük, hogy magunk miatt van szükségünk néhány új dalra, amik ennyire felemelőek a koncerteken. Én mindig olyan voltam, hogy egy év után muszáj beleraknom új számokat a setlistbe, hogy fenntartsuk az érdeklődést, mert itthon nagyjából ugyanannak a közönségnek játszunk. Ezen a kis piacon szerintem simán belefér az, sőt, hasznos és jó, hogy évente vagy félévente adjunk ki új dolgokat. Most ráadásul csináltunk egy feldolgozást Eisemann Mihály és Zágon István *Holdvirágos éjszakán* című dalából, ami meg hozzám áll közel, nagyon szerettem kiskoromban. Az új

dalokat abszolút nem gondoltuk túl, először éreztem azt, hogy nem stresszelem túl magam azon, hogy milyen lesz a végeredmény. Jó lett, szeretjük.

Igaz, hogy csak feldolgozás, de most, hogy megszületett az első magyar nyelvű Fran Palermo-felvétel, mennyire gondolkodtok azon, hogy átálltok a kétnyelvűsége?

Őszintén szólva nem nagyon, a mi zenénkben ezt nem tudom elképzelni. Nem azért, mert nem szeretem a magyar nyelvű szövegeket, hiszen kifejezetten az ellenkezője az igaz, de olyan sok banda csinálja ezt olyan jól, hogy én sosem éreztem azt, hogy ez lenne a pályám – és szerintem ezután sem fogom. Viszont tényleg nagyon szeretek sok hazai számot, például az ezéért is volt egy ilyen magyardalos estem a Toldiban.

Az új EP címadó dalát eredetileg tradicionális kínai hangszerekkel képzelted el, így adja magát a kérdés: meddig tágítható még a zenekar megszólalása?

Ez főleg idő kérdése, amiből az utóbbi időben nekünk nem volt túl sok. Egész nyáron turnéztunk, aztán szeptemberben már stúdióztunk, most nem volt lehetőség egy ilyen nagy hangszerelési átalakulásra. Nagyon olyan sok demóm van otthon, amiről azt gondoltam, hogy nem fér bele a Fran Palermo-ba, mert nem tudjuk úgy eljátszani, ahogy a fejemben megszólal, nem lesz olyan a hangszerelés és átöbbit. De közben sokról mégis azt éreztem, hogy fel szeretném venni őket és jó lenne élőben játszani, ezért végül áthangszerelődnék. Némelyiket amúgy egy szólólemeze terveztem felrakni, de most úgy alakult, hogy Fran Palermo-dalok lettek belőlük.

Most volt az első alkalom, hogy valakivel közösen írtál szövegeket, hogy érzed, másfajta témák kerültek így a fókuszba?

Igen. Bár eleinte egy kicsit tartottam tőle, de Rory (*Winston, montreali író, aki dolgozott tévékomédiákban, írt a Saturday Night Live-ba és George Carlinnak is – a szerk.*), akivel ezt csináltuk, nagyon jó író és közösen sokkal jobban ki tudtuk tágítani azokat a témákat, amiket az új számokba beletettünk. Magamat nem tartom egyébként komoly szövegírónak, inkább képi elképzeléseim vagy soraim vannak, amik nem feltétlenül alkotnak összefüggő szöveget. Viszont ahogy Roryval beszélgettünk, úgy fokozatosan felépítettünk egy-egy történetet a számokhoz, amik ezáltal tele lettek metaforákkal, sztorikkal és sokkal érdekesebbek, bátrabban énekelhetők. Sokkal jobban szeretem azt a három számot, amin együtt dolgoztunk, mint a régebbieket, mert úgy érzem, ezekkel a dalokkal most tényleg

mondok is valamit és ez nekem tök új dolog.

Idén megvolt az első külföldi showcase-fesztiválos koncertetek is, a groningeni Eurosonicon. Milyen élmény volt számotokra? Mennyire szándékoztok külföld felé nyitni?

Februárban megyünk majd a MENT-re, Ljubljanába, azt hiszem, a legjobb színpadon játszunk majd, a Kino Siskában. Hollandia egy érdekes tapasztalás volt, főleg arról, hogy mi történik egy ilyen fesztiválon. Igazából inkább a kapcsolatteremtésről szolt és nem a koncertről. Bár szerintem nem volt rossz fellépés, de a többiek nagyon fáradtak voltak. Ők külön utaztak, aznap érkeztek meg, tizenhét óra buszoszás után, aztán éjfélkor már színpadra is álltunk, elég nyugós volt mindenki. Viszont ez is egy tanulság volt, hogy milyen sokat utazni és aztán aznap este még fellépni. Összességében arra jöttünk még rá, hogy jó drága utaztatni minket, sokkal nagyobb busz kell nekünk, mint egy átlagos zenekarnak, kétszer annyian is vagyunk – ez örök probléma nálunk. De mivel mindenki mindenkiel kábé gyerekkora óta nagyon jóban van, így hiába mondják nekünk sokan, hogy miért nem rakunk ki legalább öt embert. Azért, mert az már nem ez a zenekar lenne.

Sokáig és intenzíven utcazenéltél. Mit kaptál attól az időszaktól?

Egyrészt egyfajta félelmet akartam legyőzni vele, amikor tizenöt éves korom körül először elkezdtem, tangóharmonikával. Az első pár alkalommal nagyon izgultam, remegtem, de utána igazából ez egy folyamatosan gyakorlás is volt. Később, amikor már Londonban éltem, néha kényszermegélhetésként is csináltam. Abból meg azért tanultam nagyon sokat, mert sokszor a saját határaiton túllépve játszottam és megismertem rengeteg lehetőséget. Amikor folyamatosan mennek el melletted az emberek és azt érzed, hogy ha nem vagy nagyon jó, akkor nem fogsz ebből keresni semennyit sem, akkor rá vagy kényszerítve arra, hogy kihozd magadból a maximumot. Olyat, amiről nem tudtam addig, hogy az a maximumom. Utcán zenélni igazából egy folyamatos fejlődés.

Hogyan tovább?

Már most azon gondolkodom, hogy lehet, hogy tavasszal csinálunk egy második kis EP-t is a nyár elé, de ez még nem biztos. Folyamatosan gondolkodom szólóúgyön is, egy ilyen pályázatra be is adtam egy jelentkezést. Van némi félretett pénzünk, amiből videoklipet szeretnénk forgatni. Többféle ötletünk is van erre, de ami biztos, az az, hogy a közeljövőben meg fog történni, csak eddig nagyon sűrű volt a nyár meg az ősz, ezért nem volt rá idő. 